

Aplunprosen
28 june 1953

Til minne om Gunnar Scott-Ruud

En gang i begynnelsen av 1930-årene holdt Unge Kunstneres Samfunn et stort diskusjonsmøte på

Bristol over emnet: «Kan våre malere reformere teatret?» Akademienelevene var der, de satt i en imponert liten gruppe og diskuterte hvem var hvem. Midt i saken satt Jens Thi's, omgitt av ingdom. Knut Hergel var i ilden, Reidar Aulie var den hissigste debattant. Ingeborg Refling Hagen utfordret kritik-

ken slik Sigrid Storråde slo Olav Trygvasson med sin hanske i fjeset. Og jeg husker så levende at blant alle de høende, klappende, opprørte menneskene gikk det omkring en høy, lun kar med pipe i munn. Vi spurte hverandre hvem han var, og én visste det. Gunnar Scott-Ruud, han som har utstilling oppe i Kunstforeningen. Den utstillingen i Kunstforeningen var noe som imponerte oss yngste. Her var de gamle livsfarlige motiver, naver i sommersol med svære blomster, ysklede kvinner og brune svaberg. Men det var noe eget i behandlingen, et fint forbehold i farven, en hardhendt fasthet i tegningen og så noen styrende, linjalrette komposisjonslinjer som gjorde et voldsomt inntrykk på oss.

Siden, da jeg for min del lærte mannen å kjenne, møtte jeg nettopp det karaktermenneske som røpet seg i disse billedene. Hans redelige forbehold utviklet seg til tider til sterk selvkritikk. Men i slike perioder gikk han ikke som svakere sjeler hen og sturet bort tiden, men tok resolutt arbeide i Kartverket og satt og laget redelig håndverk oppe i Geografisk Oppmålings gamle bygning. Så var det vel det arbeidet som førte ham inn på det neste livsfarlige motivfelt, det heroiske høyfjell. Gunnar Scott-Ruud mistet ikke fatningen. Han murte opp en rad høyfjellsbilder fra ville landskap som nok kunne friste til falske fakter. Gunnar Scott-Ruud bygget bildene av det han så, grått fjell og svart fjell, grønne elver og hvit sne.

Så fikk hans helse en alvorlig knekk for noen år siden, og hans senere år ble en kamp med sviktende krefter. Jeg er bare en halv mann nå, skjønner De!» sa han, som om han gav en alminnelig meddelelse. Men han malte med ry lyst, — malte i ti minutter ad gangen, og la seg på ryggen i lyngen i ti minutter. Slik ble hans siste utstilling til, den holdtes i Kunstnerforbundet for omkring ett år siden. Var mannen syk, videt billedene om at den sjelens rolige sunnhet som var hans typiske karakterdrag den var i behold. Og søndag døde han.

Håkon Stenstadvold.

Adelig spansk sanger